

El papa Benet XVI, que ve al nostreencontre a Barcelona, sempre ha tingut l'audàcia d'afrontar amb llibertat, des del principi del seu pontificat, els grans temes del nostre temps. Enmig d'una societat marcada pel relativisme moral, Benet XVI s'atreveix a proposar valors i certeses que il·luminen i donen sentit a la vida. Un fet que està pagant un preu molt alt, perquè amb la seua proposta denuncia l'intent de construir una societat en la qual no sols es viu com si Déu no existís, sinó com si no existís més valor que l'interès de cadascú. Al respecte és bo rellegir la seua primera homilia com a Papa. Fent referència al seu antecessor, el papa Joan Pau II, afirmava: «Encara, i contínuament, ressonen en les meues oïdes les seues paraules de llavors: "¡No temeu! Obriu, més encara, obriu de bat a bat les portes a Crist!"».

El Papa parlava als forts, als poderosos del món, els qui tenien por que Crist pogués prendre'ls quelcom del seu poder, si l'haguessin deixat entrar, li haguessin concedit la llibertat a la fe. Sí, Ell certament els hauria pres quelcom: el domini de la corrupció, del trencament del dret i de l'arbitrarietat. Però no els hauria pres res d'allò que pertany a la llibertat de l'home, a la seua dignitat, a l'edificació d'una societat justa.» Moltes vegades el Papa insisteix a mostrar que Déu i la salvació que ens ofereix en Crist són la vida de l'home, la seua llibertat i la seua veritat. Déu no és qui destrueix les nostres vides sinó qui les obre a una plenitud insospitada. L'experiència del segle passat ens mostra el que succeeix quan es vol construir un món al marge de Déu.

No són les idees que naixen dels nostres desitjos de poder i de justícia les que porten realment a la llibertat i a una societat més justa. «No són les ideologies les que salven el món, sinó només adreçar la mirada al Déu vivent, que és el nostre Creador, el garant de la nostra llibertat, el garant d'allò que és realment bo i autèntic. La revolució verdadera consisteix únicament en mirar Déu, que és la mesura d'allò que és just i, alhora, és l'amor etern. I què pot salvar-nos sinó l'amor?» (Discurs en la vigília amb joves, Colònia 2005). En aquesta línia, el teòleg J. Ratzinger pronosticava que l'Església del futur «es farà petita, haurà de començar completament de nou... S'haurà de presentar com a comunitat voluntària a la qual només s'arriba amb una decisió lliure... Viure el que sempre ha estat el seu centre: la fe en el Déu trinitari, en Jesucrist, el Fill fet home, en l'Esperit Sant, que sempre actua en la història» (*Fe i futur*

76). Pronòstic que ja és una realitat. I Benet XVI ens ho recorda de múltiples maneres.